

BABANIN OĞLUNA SON VASIYETİ

Adam olabildiğince varlıklıdır. Ve bir tane de erkek evladı vardır. Bir akşam yemeğinden sonra çocuğunu karşısına alarak: “ **Oğlum hayatım boyunca çalıştım Allah da kazandığım biri, iki yaptı. Artık yaşım da hitam buldu sayılır. Ömrüm artık ikindi güneşi gibi gölgem uzadı, ömrüm kısaldı. Senin yedi ceddine yetecek mal bırakıyorum. Buna karşılık yalnız senden çok önemli bir ricam var. Her fani gibi ben de öleceğim. Gördüğün gibi romatizmam nedeniyle şu ayaklarım dünyada hiç ısınmadı. Kara toprağın altında daha fazla üşümemem için öldükten sonra kabre koyarken evden mevcut eski çoraplarımdan birini giydiriver.”** der.

Oğlan: “ **Baba Allah geçinden versin. Öyle şey mi olur, el ne der? Ben çarşıdan en iyisini alır giydiririm.** “ diye cevap verdiğinde, baba: “ **Oğlum bizim dinimizde vasiyet önemlidir. Sana vasiyetim evde mevcut eski çoraplarımdan birini giydiriver. Yoksa hakkımı helal etmem.”** der. Babanın bu kesin ısrarı karşısında oğlu: “ **Peki babacığım!**” demek zorunda kalır.

Nihayet gün gelir emri hak vaki olur, baba vefat eder. Çağrılan hoca rahmetliyi defin hazırlığı için yıkamak üzere teneşir tahtasına yatırdığında, meyyitin oğlu babasının vasiyetini arz ederek: «**Babama mutlaka bir çorap giydireceğiz**» dedi.

İmam: “**Olmaz evladım, İslâm esaslarına göre ölüye kefenden başka bir şey sarılıp giydirilmez.** “ dediyse de oğul illa da baba vasiyeti diyerek, babasına çorap giydirmekte ısrar ediyordu. Hoca ile oğlu arasındaki tartışma devam ederken içeri babasının çok samimi bir arkadaşı girdi ve mevtanın oğluna : “ **Ahmet oğlum başın sağolsun! biliyorsun baban benim en samimi arkadaşımı. Baban bana bir mektup bıraktı. Ölüm haberimi alınca tez elden bu mektubu oğluma yetiştir, dedi. Ben de minareden verilen sala sonucu babanın ölüm haberini duyunca tez elden size getirdim. Biliyorsun bizim dinimizde vasiyet önemlidir”** diyerek cebinden çıkardığı mektubu mevtanın oğluna verdi.

Mektubu alan meyyitin oğlu bakar ki babasının yazdığı bir mektup. Mektubu açtığında: “ **Oğlum Allah razı olsun. Vasiyetimi yerine getirmeye çalıştın. Ancak görüyorsun ya hoca efendi bana eski bir çorabı bile layık görmedi. Sana o kadar mal-mülk bıraktığım halde, bana bir çorabı bile çok görüyorlar. Elbette bir gün sen de benim gibi ölüp arkamdan geleceksin.. Aklını başına topla... Sana da birkaç metre kefenden başka bir şey vermeyecekler. Sana bıraktığım malı, iyi harca, sarf edeceğin yerleri iyi seç. Çünkü senin de kabre getireceğin amelinden başka bir şey değildir.**

Şeyhul İslam Zeyni Efendi de ölüm döşegindeyken bir eli sakat olan oğluna şu nasihatte bulunur. Bak evladım! Yetmiş sene boyunca dünyaya dört elle sarıldım. Fakat biriktirdiğimi bırakıp gidiyorum. Sen sakın benim gibi hırs gösterme! Benim dört elle tutamadığımı sen tek elle hiç tutamazsın.” nasihatinde bulunur.

Benim altınım, benim gümüşüm, benim makamım, benim köşküm diyerek övünürken ve tam da işlerini düzene soktuğunu sandığı bir anda Ecel çıkıveriyor pusudan: “ Ben, ben geldim diye.”

www.kadirkeskin.net